

susret

Te večeri sam je sreo prvi put. Salon na brodu bio je prazan i polumračan — kao staračke oči. Ili se to meni samo činilo. U oči staraca nikada nisam zagledao.

— Donesite nam dve čaše ljubavi, rekoh. Zaboravio sam, nije ima samo u zenicama devojaka ili u daljinama što putuju na ledena društva.

— Ali daljina nema kad leti avioni, reče ona.

— A možda nema ni ljubavi. Ali rakijske ima. Kelnar, donesite nam rakije. Ili, još bolje — vina.

— Kakvog?

— Kao oči ove devojke.

Brod je pristajao. Senke što su ih stvarale svetiljke spolja gasile su se u njenim očima. Sretale su se dve po dve i nestajale.

— U vašim očima umiru senke, rekoh.

— Senke su poledina svetlosti, reče ona.

— Onda u vašim očima umire svetlost.

— Možda.

— Zato su sada svede. Ali one su zelene, a kelnar nam je doneo crnog vina.

— Zelenog vina nema.

— Ništa. Kažu da je zelena boja oči boja razbojnika, rekoh.

— Ima i dobrih razbojnika.

Poljubio sam je.

Refleks spoljne svetlosti igrao je na zidu.

Ili se brod ljuljao.

Možda sve to zajedno.

Ona je umela lepo da se ljubi.

Izšli smo. Ulica je bila prepuna plakata i kiše.

— Volite li kišu? Upitao sam je.

— Ne. A vi?

— Ona mi uvek donese nova poznanstva, rekoh.

— Kad kiša prestane i ona prestaje, reče ona.

Začuli smo.

— Ljudi se čudno sastaju, rekoh.

— I rastaju, dodade ona. A u tome ima nečeg tužnog.

— Svaki rastanak je neka vrsta smrti, pročitala sam negde.

— Bojite se smrti?

— Ne, ne volim da gledam umiranje.

— Ljudi ne treba da se rastaju.

— Moram da idem, reče ona.

Stigao mi je trolejbus.

— I moj. Ali ostanite još malo.

— Da odložimo umiranje?, reče ona.

— Da.

U trolejbusu, na prozoru stajao je jedan čovek. Sanjario je. Ili se to nama samo činilo.

Ulica je bežala ispod zahuktalih točkova i nestala ugošena lakom kućom.

Nestao je i trolejbus.

— Otišao je.

— Ona, što sanjari?

— Da. U trolejbusu je uvek mnogo ljudi i mnogo snova.

— Ko zna da li se ostvaruju.

— Za neke bi bilo potrebno samo da se na stanicu susretu sa olima iz susjednog trolejbusa.

— Ali kula odlaze. Nešto ipak treba učiniti.

— Šta?

— Treba ispružiti ruku.

— Ali ulica je široka.

— Treba savladati širinu.

— Kako?

— Ne znam.

— Sada idemo. Naši trolejbusi su ponovo stigli.

Stajali smo na prozorima. Ili smo u suprotnim pravcima.

— Pružite mi ruku, reče ona.

— Ne mogu. Ulica je široka, rekoh.

— Svejedno. Sačekajte kad pada kiša da se trolejbusi susretnu.

Otišla je.

Čekao sam je kad god je padala kiša, ali nikada nisam mogao da ispružim ruku. Ona su na kiši uvek bila zatvorena.

Branislav KRAVLJANAC

mladenko stanić

djevojka cujet

petar milosavljević

slučaj pesnika aleksandra vuča

Denilo se već nekoliko puta u našem pesništvo da su sastavljači antologija bili u dilemi: da li da reprezentuju poeziju pesnicima koji su u svakom slučaju imena naše literature, ne toliko po svojoj umetničkoj vrednosti koliko po znanju koji im je u raznim vremenima pripadao, ili da pristo sakupe pesnička ostvarenja pa ma od koga ona potiču. I najčešće je dobar deo antologija ispunjen imenima koja su daleko iza kulisa istorije literature prilozila tek poneku poetiku iskru u kojoj kao da je sabijen sav njihov grč i sveskoliko njihovo znanje. Otuda u takvim antologijama jedan gotovo nepoznat Dušan Srećević na ravnoj nozi sa Aleksom Santicom i ispred mnogih koje publika zna i respektuje, otuda, gotovo neprimetno u svoje doba, Momčilo Nastančević čini posebno poglavlje naše književne istorije. I kao da vođi pravilo u našoj poeziji: imamo pesama, ali pesnika nemamo.

Ne zato što naši pisci nisu dovoljno pisali i što im je bavljenje poezijom bio poslednji zadatak i misao života; pisali su oni i odviše ponekad i vratolomno se upuštali u tavljenje poetičkih klisa, pa ipak malo su napisali, malo naročito onih tekstova koji mogu da se ubroje u antolozijske vrednosti i nastavak na 12. str./

ilij i petrov

buran život

(nastavak sa 5. strane) ban socijalistički realizam, a kod var treće. Ali u tom slučaju bi on, mladi čovek, izgubio službu — a to već ne valja.

I dok izbačeni iz sedla intrigant stupa u besprincipijelan savez sa dvojicom vodećih kritičara i procentom žena, protiv kritičara — zavistljivca koji je pokinuo s bivšim Ropovskim saputnikom i procentom talenta vanpartijaca, dok Klemanson (prestavnik Organizacionog sekretarijata), skrivajući se iza imena vodećih pisaca, krišom umiruća Mizerikova (Angro knjiga) i Osejnikova (Gradevinski nadzor) — mladi entuzijasti tipografske majstorije primao je na svoja pleća putopisnu vlast u redakciji.

Sada je na njemu odeto plave boje. Zdravim zubima zricka mušketir lule od vinjenog drveta i riče glasom leoparda:

— To je slabot! Neće se štampati! Treba pisati kraće! Utište od Gaboritona! Lik Perlovskog kod vas je ispo neubedljivo. Nama je potre-

(Prevela Mira ĐEROVIĆ)

PROLJRCE

Prinosio sam ti sve
i zvezde s neba
i droo ispod kore
i postavljao dlanove
da ne otekne voda
kojom ti plivaju oči.
Izvoj me listovi u ciklon saviu
neto se vit školjke stae.
Ti na uću dijetaš svoju krv
na zemlju i sunce
otkociteš visoko
i neće biti dna.
I zub od olava
udijevao sam u mindušu
da ti ispejo nož brdo pod nogom
i munja nad kojom.
Ovo je tvoj zalogaj na vunu
kada ti smijeh postaje crna brazda na njuvi

PROSUĆE SE KRILA

Ponovo ću se zateći
kad predem iz vode u paru,
buzla ti crna kuglice
što stajao iz mene viriši,
izmišlju makar
još jednu nevinu glavu
da može na zvezde
djevojke i rjetove da broji.
Uzalud ište ruke, prolaznici
ne možete zagriti ovo veliko oko,
uzalud ste ljubomorni
na rijeku i vjetar,
grohotom se smiju trave vidarice,
kipite kao znoj
sa ogromnog čela,
prosuće se poljem
krila i jareća trka.
Kamen ridam iz satrulog tijela,
svak boće nemilice da mi olima ruka
a tako ih je malo u očima gladnim,
pula jedna koš i mene nestaje,
žeravice veselo
odlaze u san mraka
kad oblak glode moje cjevčice.
Vi znate bimu sunca
raspruženo u tijelu.
Mijeću ponovo
makar ispod duba
kad grudvu po grudcu klitim
u jednom i drugom boku.

Blažo ŠČEPANOVIĆ

LUTANJE

S rukama u džepovima
a džepovima na nebu
Nastupajem potrebu
da lutanjem
po tebi nađem nekoliko riječi
za tebe (zbog koje sam zalutan)

Neprimetjen idem gradom
dok on misli
da sam list iz ograde
oko nečijeg veselog srca
Mnogo se može toga misliti o meni
A ja zagledan znam
da ne bih nikom odgovorio
ma ma i imenom zvali
ja, večerajni skitniš s raskršća

U NOCIMA PLAVIH LALA

U noćima plavih lala,
Što iz samog tijela niču
Zavuti ću svoje oči
Poljanama poljubaca

Sa rešetkom na pogledu
savršenim mirovanja
u kostima do mramora
poniknuće sve riječi.

Obojeno moje srce
nestaće u tadoležu,
a sve ono što ostane
ti ćeš odnijeti sobom kući.

Ivan DAMJANOV

